

Kvon I. 1870. 270.

29/88

P

Dva tatova.

Zmenita se tatova, da nojdeta po noči kraod. Prvi reče: jaz ukradem kozla; drugi: jaz vrečo orehov. Prvi: Če ti poprej ukradeš orehe, počakaj me na grobéh za cerkvijo; ako jaz poprej, počakamte jaz.

Orešji tat je nazlo prišel z ukradenimi orehi na grobe. Ker se nij bilo tovarisa, sede na tla, posece metvaško krot in začne orehe tleči. Orega tatu so bili kozarji upeli, otepli in zapeli.

Telo se je dariti in kozjega tatu še nij bilo. Cerkovnik ide k dnevi zornik in vidi orešjega tatu ker misli: metveci vstajajo. Hitro teče župniku povedat, da eden metvecih nekaj tolic na grobu; naj ga toraj gre kopel pod zemljo ugnat. Župnika je bilo strah in reče, da ga boli noga. Cerkovnik odgovori: jaz vas tja ponosem. In res ga nese.

Orešji tat, misleč, da tovaris nese kozla, prokči, zašumi z orehi in zaopije: „dolgo te nij bilo; daj ga sem, da ga spečeva!“

Župnik to zasliši, iztrga se cerkovniku iz rok ter steče, a rit ga re boli noga. Cerkovnik za njim. Tat misli, da je kozel ušel, kolne in leti za njima, rekoč: drži kozla, da ti ne uide! Junaški beg je bil tako velik, kakor nepotreben in smešen.

3